

**PARLAMENT DE SÍLVIA ROCA RODRÍGUEZ, PREMI EXTRAORDINARI DE FI
D'ESTUDIS DEL CURS 2016-2017 DEL GRAU EN LLENGÜES APLICADES**

Bona tarda a tots i totes els que ens acompanyeu avui.

Fa quatre anys va començar un camí que semblava molt llarg i en el meu cas concret era un gran repte. Feia ja uns quants anys que treballava i vaig decidir tornar a estudiar. Al principi només em va passar la idea pel cap, pensava que no seria capaç de portar-ho a terme, fins que va arribar un dia que la meva il·lusió va guanyar la por i vaig fer la matrícula. El primer dia de classe vaig veure que tots els meus companys eren molt més joves que jo, de fet, alguns encara eren menors d'edat i em feia una mica de por confessar que jo ja havia arribat als 30. La meva por per l'edat es va acabar juntament amb la primera setmana de classe quan vaig veure que era una més i que tenia moltíssim per aprendre de tots ells.

Va anar passant el temps i no només guanyava coneixements, sinó que em contagiava d'il·lusió i aprenia molt sobre noves tecnologies. Al llarg d'aquests quatre anys hem fet molts treballs en grup que, en un principi, he de reconèixer que no m'agradaven gaire; ens era difícil quedar, perquè molts érem de diferents poblacions i, a més, tots tenim diferents ritmes. Però també he d'admetre que quan arribes a la vida laboral mai no treballes sol, per tant són molt útils per aprendre a gestionar dificultats. M'han donat l'oportunitat de conèixer persones realment interessants i d'aprendre coses molt simples que no sabia fins aleshores, com ara que es podia treballar a distància amb un *drive* o fer una presentació en *prezzi*.

No ha estat un camí fàcil, tots els que som aquí sabem les llargues hores que hem passat estudiant, fent treballs i els nervis abans d'un examen o el dia de la presentació del treball de final de grau; però si una cosa he après és que si realment volem aconseguir una fita, amb constància, treball i perseverança podem arribar allà on ens proposem i és igual l'edat que tenim. De fet, mai hauria pensat que jo arribaria a recollir aquest premi i he de reconèixer que em dóna molta força per continuar fent tot allò que em faci feliç, perquè encara que no ho aconsegueixi sempre val la pena intentar-ho.

No volia acabar el meu parlament sense agrair a totes aquelles persones que m'han ajudat a aconseguir que avui sigui aquí. En primer lloc als professors i professores que

ens han guiat durant aquests quatre anys i ens han donat un tracte molt personal; a les meves companyes, per tantes hores de treballs, d'estudi i per acollir-me tan bé; a la meva família, concretament als meus pares, per la seva paciència i suport durant tot el procés, i sobretot a en Rubén, perquè sense ell aquest premi no hagués estat possible.

Moltes gràcies.

Sílvia Roca Rodríguez

Barcelona, 12 de desembre del 2017